

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 140/2017-32

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. júna 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészároša v konaní o sťažnosti [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátkou JUDr. Ivanou Zmekovou, Zámocká 18, Bratislava, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Malacky v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 57/2014, za účasti Okresného súdu Malacky, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED] na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Malacky v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 57/2014 porušené boli.

2. Okresnému súdu Malacky prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 57/2014 konal bez zbytočných priet'ahov.

3. [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadost'učinenie v sume 300 € (slovom tristo eur), ktoré mu je Okresný súd Malacky povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Malacky je povinný uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy konania v sume 191,88 € (slovom stodev'ät'desiatjeden eur a osemdesiatosem centov) na účet jeho právnej zástupkyne JUDr. Ivany Zmekovej, Zámocká 18, Bratislava, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. októbra 2016 doručená s'ťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „s'ťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. Ivanou Zmekovou, Zámocká 18, Bratislava, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Malacky (ďalej aj „okresný súd“ alebo „súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 57/2014.

Zo s'ťažnosti, z jej príloh a z vyžiadaného spisu Okresného súdu Malacky sp. zn. 6 C 57/2014 vyplýva, že s'ťažovateľ 5. septembra 2013 podal okresnému súdu návrh na vydanie platobného rozkazu na zaplatenie sumy 1 370,61 € s príslušenstvom proti Slovenskej republike, zastúpenej Ministerstvom obrany Slovenskej republiky (ďalej len „odporca“); okresný súd viedol konanie o tomto návrhu s'ťažovateľa pod sp. zn. 16 Ro 2331/2013. Dňa 16. januára 2014 bola vec prevedená do registra „C“ a okresným súdom je vedená pod sp. zn. 6 C 57/2014.

Namietané porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sťažovateľ v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu odôvodňuje najmä takto:

„Od pridelenia uvedenej spisovej značky (6 C 57/2014, pozn.) neboli zo strany súdu urobené žiadne ďalšie úkony, a rovnako tak nebol do dnešného dňa vytýčený ani jeden termín pojednávania.

Vzhlľadom na vyššie uvedené sa sťažovateľ listom zo dňa 18. 12. 2014 domáhal vytýčenia termínu pojednávania nakoľko od podania žaloby uplynul (v tom čase) už viac ako rok a v predmetnej veci nebolo nariadené pojednanie.

Následne podal sťažovateľ predsedovi súdu sťažnosť na prietahy v konaní zo dňa 17. 03. 2015 spolu so žiadosťou o vytýčenie termínu pojednávania.

Predseda súdu podal k sťažnosti sťažovateľa stanovisko zo dňa 09. 04. 2015, v ktorom sa vyjadril, že prešetrením sťažnosti dospel k záveru, že prietahy v danom konaní sú dôvodné, avšak výlučne z objektívnych dôvodov. Ďalej uviedol, že vzhlľadom na dlhodobú kritickú personálnu situáciu okresného súdu nie je možné zabezpečiť riadny výkon súdnictva.

Sťažovateľ sa naďalej prostredníctvom svojho právneho zástupcu pravidelne informuje v informačnom centre súdu ako aj priamo v spisovej kancelárii na stav konania. Zo strany súdu sú poskytované informácie o nezmenenom stave predmetného konania, bez vytýčenia termínu pojednávania.

Sťažovateľ sa opätovne listom zo dňa 04. 03. 2016, doručeného súdu dňa 09. 03. 2016, domáhal vytýčenia termínu pojednávania v predmetnej právnej veci vzhlľadom ku skutočnosti, že žalobu podal (v tom čase) pred takmer 2,5 rokom.

Ani po podaní predmetnej žiadosti sa stav konania nezmenil a nebol vytýčený termín pojednávania.

Sťažovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu rozšíril svoj žalobný návrh podaním zo dňa 22. 06. 2016. Aj po tomto úkone však stav konania zostal nezmenený a sťažovateľovi nebola doručená ani výzva na zaplatenie súdneho poplatku za rozšírenie návrhu.

... Predmetom posúdenia je konanie (o uplatnených platových nárokoch vyplývajúcich zo služobného pomeru voči zamestnávateľovi - preplatenie nadčasovej práce), ktoré sa začalo 05. 09. 2013, teda pred viac ako tromi rokmi. Uvedené konanie nie je do dnešného dňa právoplatne skončené. Do podania tejto sťažnosti nebolo rozhodnuté ani na súde prvej inštancie, pričom vo veci vôbec nebolo vytýčené ani jedno pojednávanie.

... Vychádzajúc z doterajšej dĺžky konania, jeho priebehu a (ne)dosiadnutých výsledkov sa nezistili také okolnosti, ktoré by odôvodňovali viac ako trojročný priebeh konania bez meritórneho rozhodnutia z dôvodu právnej a faktickej zložitosti veci.

... Sťažovateľ nestážuje konanie súdu v predmetnej veci. Svojím aktívnym prístupom (pravidelným telefonickým informovaním sa na súde o stave konania prostredníctvom svojho právneho zástupcu) ako aj podaním opätovnej žiadosti o vytýčenie termínu pojednávania, či sťažnosťou predsedovi konajúceho súdu na prietahy v konaní, sa snažil upozorniť súd prvej inštancie na prietahy v konaní (čím došlo k porušeniu jeho základného práva).

... Je potrebné uviesť, že od podania návrhu na vydanie platobného rozkazu (t. j. od 05. 09. 2013) sťažovateľom neboli zo strany súdu okrem výzvy na zaplatenie súdneho poplatku urobené žiadne iné úkony. Súd je od podania návrhu, t. j. počas troch rokov, nečinný. Ani po troch rokoch od začatia konania nebolo na súde prvej inštancie do dňa podania sťažnosti Ústavnému súdu nariadené ani prvé pojednávanie. “

Sťažovateľ sa tiež domáha priznania primeraného finančného zadosťučinenia v sume 300 €, pričom v tejto súvislosti vo svojej sťažnosti uvádza:

„Takto uplatnenú sumu finančného zadosťučinenia (sťažovateľ, pozn.) odôvodňuje dlhotrvajúcou právnou neistotou, v ktorej sa v dôsledku postupu súdu prvej inštancie nachádza, čo mu spôsobuje značnú ujmu na práve na súdnu a inú právnu ochranu. Neistý výsledok sporu psychicky zaťažuje sťažovateľa, čo má zásadný dopad na jeho psychickú pohodu. Rovnako tak takýmto (ne)konaním súdu prvej inštancie vznikajú sťažovateľovi dodatočné výdavky, ktoré by v prípade plynulosti súdneho konania nevznikli. “

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov upravené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote upravené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Malacky v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C/57/2014 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Malacky prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C/57/2014 konal bez zbytočných prietahov.

3. Sťažovateľovi [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadost'učinenie v sume 300,- EUR (slovom tristo eur), ktoré mu je Okresný súd Malacky povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Malacky je povinný uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy právneho zastúpenia v sume 191,88 EUR... na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Ivany Zmekovej... do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

Uznesením sp. zn. II. ÚS 140/2017 z 1. marca 2017 ústavný súd prijal sťažnosť sťažovateľa na ďalšie konanie podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Ústavný súd z vyžiadaného spisu okresného súdu sp. zn. 6 C 57/2014 zistil tento priebeh napadnutého konania:

1. Dňa 5. septembra 2013 sťažovateľ ako profesionálny vojak podal okresnému súdu návrh na vydanie platobného rozkazu na zaplatenie sumy 1 370,61 € s príslušenstvom proti odporcovi z titulu „nároku na vyplatenie platu za výkon služby nadčas“. Okresný súd konanie viedol pod sp. zn. 16 Ro 2331/2013.

2. Dňa 18. septembra 2013 okresný súd vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku z návrhu na začatie konania.

3. Dňa 26. septembra 2013 sťažovateľ zaplatil súdny poplatok.

4. Dňa 16. januára 2014 bola vec sťažovateľa prevedená do registra „C“ z dôvodu, že neboli splnené podmienky na vydanie platobného rozkazu, keďže vo veci bolo potrebné vykonať dokazovanie. Vec sťažovateľa je vedená pod sp. zn. 6 C 57/2014.

5. Dňa 5. februára 2014 súd uznesením vyzval odporcu na vyjadrenie sa k návrhu na začatie konania v lehote 15 dní.

6. Dňa 27. februára 2014 odporca požiadal o predĺženie lehoty na vyjadrenie.

7. Dňa 9. apríla 2014 súd oznámil odporcovi, že mu povoľuje predĺženie lehoty na vyjadrenie do 9. mája 2014.

8. Dňa 23. decembra 2014 sťažovateľ žiadal o nariadenie pojednávania.

9. Dňa 4. mája 2015 odporca predložil súdu vyjadrenie k návrhu na začatie konania.

10. Dňa 9. marca 2016 sťažovateľ opätovne žiadal o nariadenie pojednávania.

11. Dňa 28. júna 2016 sťažovateľ rozšíril žalobou uplatňovaný nárok a navrhol odporcu zaviazat' na zaplatenie sumy 2 525,67 € s príslušenstvom.

12. Dňa 11. novembra 2016 súd uznesením pripustil zmenu žaloby.

13. Dňa 15. novembra 2016 súd v súvislosti so zmenou žaloby vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku a vyzval ho na repliku k vyjadreniu odporcu k návrhu na začatie konania.

14. Dňa 18. mája 2017 sa vo veci uskutočnilo pojednávanie, ktoré bolo bez meritórneho rozhodnutia odročené na 5. september 2017.

Predseda okresného súdu sa po predchádzajúcej výzve ústavného súdu vyjadril k sťažnosti ešte pred jej prijatím na ďalšie konanie, pričom vo svojom prípise č. Spr. 1089/16 z 22. novembra 2016 uviedol: *„Po preskúmaní spisu konštatujem, že v predmetnej veci skutočne dochádza k prieťahom v konaní. Príčinou tohto stavu je nezvládnuteľná zataženosť okresného súdu, takže z objektívnych dôvodov nie je možné konať vo veciach v primeraných lehotách.“* Po prijatí sťažnosti sťažovateľa na ďalšie konanie predseda okresného súdu svoje vyjadrenie doplnil prípisom č. Spr. 1089/16 z 11. apríla 2017, v ktorom uviedol: *„K svojmu stanovisku zo dňa 22. novembra 2016, Spr. 1089/2016 dodávam, že zákonná sudkyňa určila vo veci sp. zn. 6 C 57/2014 termín pojednávania na 18. mája 2017.“*

Sťažovateľ po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie v reakcii na vyjadrenia predsedu okresného súdu vo svojom podaní z 27. apríla 2017 okrem iného uviedol:

„Sťažovateľ má za to, že zaťaženosť súdu nie je ospravedlňiteľným dôvodom pre prieťahy v konaní...

... zákonná sudkyňa určila vo veci 6 C/57/2014 termín pojednávania na 18. 05. 2017. Uvedený termín pojednávania bol vytýčený až po podaní sťažnosti sťažovateľom, a teda sťažnosť bola dôvodná.

Sťažovateľ naďalej trvá na tom, že jeho právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov upravené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote upravené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Malacky porušené bolo, a preto požaduje finančné zadostučinenie.“

Vzhľadom na oznámenia predsedu okresného súdu z 11. apríla 2017 a právnej zástupkyne sťažovateľa z 27. apríla 2017, že netrávajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie, ústavný súd v súlade s § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil od ústneho pojednávania, pretože dospel k záveru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ sa v posudzovanej veci domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná.

Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv neexistuje zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98), čo umožňuje preskúmať ich namietané porušenie spoločne.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu.“ (IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu do 30. júna 2016 vyplývala z ustanovení zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (najmä z § 6, § 100 ods. 1, § 117 ods. 1 a § 119 ods. 1) a s účinnosťou od 1. júla 2016 vyplýva zo zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení zákona č. 87/2017 Z. z. (ďalej len „CSP“), najmä z jeho čl. 17 a § 157 ods. 1. Podľa čl. 17 CSP súd postupuje v konaní tak,

aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným priet'ahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb a podľa § 157 ods. 1 CSP súd postupuje v konaní tak, aby sa mohlo rozhodnúť rýchlo a hospodárne, spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru), ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, IV. ÚS 99/07) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva ústavný súd v rámci prvého kritéria prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľa.

1. Pokiaľ ide o kritérium právna a faktická zložitosť veci, ústavný súd konštatuje, že rozhodovanie o mzdových nárokoch zamestnanca, resp. o platových nárokoch vyplývajúcich zo služobného pomeru profesionálneho vojaka v zásade nemožno považovať za právne alebo skutkovo zložitú vec. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje aj na skutočnosť, že ani z vyjadrení predsedu okresného súdu doručených ústavnému súdu v preskúmvanej veci nevyplýva, že by odôvodňoval zdĺhavý postup súdu právnou alebo faktickou zložitou veci sťažovateľa. Zložitosť veci preto ústavný súd nepovažuje za skutočnosť, ktorá by podstatnou mierou prispela k doterajšej dĺžke napadnutého konania. Ústavný súd zároveň prihliadol aj na význam predmetu konania pre sťažovateľa, ktorý sa v napadnutom konaní domáha finančného plnenia v súvislosti s výkonom svojho povolania profesionálneho vojaka.

2. Správanie účastníkov konania (resp. strán sporu) je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd, vychádzajúc z obsahu vyžiadaného spisu okresného

súdu, konštatuje, že správanie sťažovateľa ako účastníka napadnutého konania nemalo negatívny vplyv na jeho doterajšiu dĺžku. V doterajšom priebehu napadnutého konania boli okresným súdom (s výnimkou jedného pojednávania nariadeného a uskutočneného po podaní sťažnosti ústavnému súdu, pozn.) vykonané len procesné úkony spojené s počiatočným štádiom konania, pričom správanie strán sporu nevytváralo prekážky pre (možný) plynulý postup súdu v napadnutom konaní.

3. Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotil, či v napadnutom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, bol postup okresného súdu. Ústavný súd pritom vychádzal zo svojej konštantnej judikatúry, v zmysle ktorej zbytočné priet'ahy v konaní môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty (II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08).

Z doterajšieho priebehu napadnutého konania popísaného v časti I tohto nálezu vyplýva, že ide o konanie, ktoré je poznačené obdobím neodôvodnenej nečinnosti okresného súdu (obdobie od 9. apríla 2014 do 11. novembra 2016), keď okresný súd nevykonal žiadny úkon smerujúci k odstráneniu právnej neistoty strán preskúmaného súdneho konania. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje aj na skutočnosť, že prvé pojednávanie v napadnutom konaní okresný súd uskutočnil viac ako tri a pol roka po podaní žaloby.

Vo vzťahu k argumentácii predsedu okresného súdu, že dôvodom priet'ahov v napadnutom konaní je „*nezvládnuteľná zaťaženosť okresného súdu*“, ústavný súd uvádza, že v podobných súvislostiach už viackrát vyslovil (pozri napr. I. ÚS 23/03), že nedostatočné personálne obsadenie súdu a nadmerné množstvo vecí, v ktorých sa musí zabezpečiť súdne konanie, by mohli len dočasne ospravedlniť vzniknuté priet'ahy, a to len v tom prípade, ak sa na ten účel prijali včas adekvátne opatrenia. Ústava v čl. 48 ods. 2 zaväzuje predovšetkým súdy ako garantov spravodlivosti, aby prijali príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie vecí, a teda vykonanie spravodlivosti bez zbytočných priet'ahov. I keď nie všetky nástroje na vyriešenie tzv. objektívnych okolností sa nachádzajú v dispozičnej

sfére vedenia súdu či konajúceho sudcu, nemožno systémové nedostatky v oblasti výkonu spravodlivosti pripisovať na ťarchu účastníkov súdneho konania a mieru ochrany ich základného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy oslabiť poukázaním na dlhodobobmedzené personálne kapacity príslušných súdov (pozri napr. I. ÚS 119/03).

Na základe uvedených skutočností ústavný súd dospel k záveru, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 57/2014 porušené bolo (bod 1 výroku tohto nálezu).

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Keďže napadnuté konanie okresného súdu nebolo ešte v čase rozhodovania ústavného súdu o sťažnosti právoplatne skončené, ústavný súd v súlade s čl. 127 ods. 2 ústavy a § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde prikázal okresnému súdu konať vo veci sťažovateľa bez zbytočných prietáhov (bod 2 výroku tohto nálezu).

III.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadost'učinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Z ustanovenia § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde vyplýva, že ak ústavný súd

rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (m. m. napr. IV. ÚS 210/04).

Sťažovateľ sa v posudzovanej veci domáha priznania primeraného finančného zadosťučinenia v sume 300 € z dôvodov, ktoré sú citované v časti I tohto nálezu.

Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Zohľadňujúc konkrétne okolnosti preskúmvanej veci, najmä dlhé obdobie absolútnej nečinnosti okresného súdu (od 9. apríla 2014 do 11. novembra 2016) a význam predmetu konania pre sťažovateľa, ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade je priznanie finančného zadosťučinenia v sume požadovanej sťažovateľom primerané konkrétnym okolnostiam prípadu (bod 3 výroku tohto nálezu).

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Sťažovateľ si v sťažnosti podanej ústavnému súdu uplatnil nárok na náhradu trov konania spojených s jeho právnym zastúpením v sume 191,88 €, a to za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2016. Uplatnená náhrada trov pozostáva z odmeny za každý úkon

právnej služby vo výške 71,37 €, režijného paušálu za každý úkon vo výške 8,58 € a DPH v sume 31,98 €.

Ústavný súd v zmysle § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v súvislosti s jeho právnym zastupovaním v konaní pred ústavným súdom. Keďže suma požadovaná sťažovateľom neprevyšovala sumu vypočítanú podľa príslušných ustanovení vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov, ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania (§ 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde) priznal úhradu trov konania sťažovateľovi v sume ním požadovanej (bod 4 výroku tohto nálezu).

Priznanú úhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 CSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. júna 2017